

Verwantschap over afstand

"Ach mevrouw, we herkennen elkaar in een menigte". Dat kan natuurlijk ook een meneer zijn waarbij je zo een flits van herkenning temidden van de drukte van verkeer en mensenmassa overkomt. Je voelt de wederzijdse neiging die andere naamloze vast te pakken, te omhelzen, de magische trefwoorden te fluisteren en verder te gaan, weer op te lossen. De naam zal je nooit achterhalen. Ook omkijken doe je niet, maar vergeten doe je het nooit meer. Nooit.

Herkenning had een van de lezers van onze krant. Herinneringen uit het oude Friesche land. De boerderij met koeien, schapen, varkens, kippen en Friesche paarden. *"Het was een prachtig gebied,*

met petgaten veel rietvogels en dotterbloemen en blauwe klokjesgentianen". Zo schreef die lezer mij in

een brief als reactie op het stukje elke maand

in onze krant. Bij mij gingen wat luikjes open; de Kemphanen zag ik weer voor me. Het Satellietmanneltje gebukt

met witbonte kraag in de richting van het wijfje meedraaiend. Tesa-

men met al die andere mannetjes, elk op hun eigen stukje grond. Al-

leen het Satellietmanneltje had dan geen eigen stukje op zo'n toernooi-

veld. Die fladderde maar wat rond. Een prachtig schouwspel, zo'n strijdperk

der liefde. Al die mannetjes met brede op-

gezette kragen dansend en schuddend in de

richting van het vrouwtje, dat ogenschijnlijk niet geïnteresseerd, hier en daar wat oppikkend alles goed in de gaten

houdt. Eenmaal versierd en bevreeën zorgt zij echter geheel alleen voor nest, broed en pulletjes. Gelukkig had ik toen mijn kijker bij me. Konden alle reisgenoten ook kijken. We waren met 'n groep sierduivenliefhebbers op hokbezoek in Friesland. De gastvrouw had de Elfstedentocht gereden en was het mooist in haar prieel met vetplanten. De gastheer had kleurduiven, koeien en ander vee op een grote boerderij. Daar achter in het land Grutto's, Kieviten, Tureluurs, Veldleeuweriken en dan die baltsende Kemphanen. Zoals U ziet, beste lezer, stamt dat al van jaren her, deze blik in het verre verleden. Stamt nog uit de tijd dat de Kemphanen met tienduizenden doortrokken. Tja, ook uit die tijd en nog wel eerder, deed de schrijver verslag van een nog immer herkenbare wereld.

De moeite waard trouwens om die stukken Friesland weer eens te gaan bezoeken. Hier gaat het dan om gebieden onder beheer van het Fryske Gea. Bij Veenhoop zijn de Kraanlannen in de loop der jaren verwaterd en zijn de weiden omgezet in moeras/riet/watergebieden. De oude petgaten zijn een smeltkroes van watervogels en vegetatie. Hopelijk komen daar de Kraanvogels weer terug zo werd er mij geschreven. In 1600 broedden ze daar. Weemoed met een zachte glimlach bij het terugzien van die mooie tijden uit het geheugen.

Bij een reis door het huidige Friesland gloort er echter hoop naar een zacht herstel. De inspanning is daar heel groot. De aantallen broedparen stabiliseren, zo lijkt het. Onze Kemphaan, de hoofdper-

soon uit dit stukje, is er met zo'n vijftig paar ronduit zeldzaam,

ernstig bedreigd, maar ze zijn er nog. Het waren er duizenden die daar broedden en tienduizenden die er

doortrokken. Misschien kunnen we ze eens weer zien als we op hokbezoek gaan bij die Frie-

zen. De Kemphaan (*Calidris pugnax*), weidevogel die zoals bijna alle weidevogels hopelijk aan een opmars bezig is. Vooral

in Friesland, waar enkele weidevogelkerngebieden zijn ontwikkeld en waarvan ik de gevolgen nog hoop te gaan mee-

maken. Wellicht verspreiden de daar geboren jongen zich over het land tot in ons

mooie Wijster....

Groeten van Kees.

